

Juny 2011 n. 194

el butlletí

de l'ACO de Catalunya i les Illes Balears

A photograph of a room with a wooden cross in the center. The cross is covered with many small, colorful cards and notes. In the foreground, several lit candles are placed on the floor. The room has a tiled floor, a window with a dark frame, and several wooden chairs with patterned seats. A table with a red cloth is visible on the left side.

Del fracàs a l'esperança

Orientacions i objectius

Plantar-se per donar fruit. Comitè Permanent [3]

Llegir l'Evangelí avui

Acampades a les nostres places. Quim Cervera [4]

Vida del moviment

Projecte Vote Europe. Cèlia Santiago [5]

Revisió de Vida. Grup Poble-sec 1 [6]

Super-vivències quotidianes, de Maria Escalas. Mercè Solé [8]

Trobada de Responsables. Alba Maench[9]

Zona Nou Barris. Radiografia. Comitè de Zona [10]

Els fonamentalismes. ACO Anoia [11]

Setmana Santa en família. Carles Canela i Mireia Riera[12]

Lluita obrera i compromís

Manifest 1 de Maig. Pastoral Obrera de Catalunya [13]

Acampades. Declaració ACO Lleida [14]

L'entrevista

Oriol Xirinachs. Àngela Rodríguez [15]

Un dia en la vida de...

Una empleada de hogar. Francis Pacheco[17]

Col·laboracions

Hem pres la paraula. Fidel Membrive [18]

Sobre la recent campanya electoral, en clau local. Mercè Solé [19]

25 anys del Col·lectiu de Dones en l'Església a Catalunya. Ernestina Ródenas [20]

Caminada i paella en record de l'Enric Grases. Una colla d'amigues i amics de l'Enric [21]

A reveure, Ferran [22]

El movimiento 15 M, reflexiones. Jaume Ribas y Manolita Olmo[23]

Dossier

Del fracàs a l'esperança

Cultura

Pregàries per adults que són com nens [24]

Una historia necessària [24]

Presentació

El butlletí d'estiu ve marcat lògicament pel moviment 15M o dels Indignats. Aquí el tractem en diversos articles: les Orientacions i objectius; la declaració que es va fer des de l'ACO de Lleida el dia 27 de maig, en què la concentració d'indignats va ser desallotjada per la força; i us presentem també el cas de les Franqueses, en què des de la societat civil ja s'ha fet el pas cap a la implicació política i fins i tot han obtingut dos regidors a les passades eleccions municipals.

Els nostres representants al Moviment de Treballadors Cristians d'Europa (MTCE) ens presenten el Projecte Vote Europe i la seva web <http://www.vote-europe.net>, que vol ser una plataforma per aprofundir en el projecte de la justícia social, en què els ciutadans puguin participar i reflexionar sobre els temes de l'Estratègia Europa 2020.

Pel que fa a la formació us presentem la Jornada a càrrec de l'ACO de l'Anoia sobre els fonamentalismes: no només el religiós sinó també l'econòmic, polític, en la família, del cos i de la terra, que ens poden dur al fanatisme i a la falta de pensament.

El dossier recull, tal com un gran nombre de gent ens ha demanat, el guió de la xerrada del divendres sant a Prades, a càrrec d'en Quim Cervera (en col·laboració) sobre els nostres fracassos i les nostres esperances.

Hem demanat al Col·lectiu de Dones en l'Església que repassi la seva trajectòria i el sentit de la seva existència amb motiu de la concessió de la Creu de Sant Jordi. Alhora trobareu la ressenya del llibre que fa un repàs de la seva història amb motiu del 25è aniversari de la seva creació.

Tot això i diverses qüestions més que trobareu citades al sumari. Que tingueu una bona lectura i unes bones vacances !

Revista trimestral de l'ACO de Catalunya i les Illes Balears

c/Rivadenedeyra, 6, 8è
08002 BARCELONA
tel. 93 412 48 88
fax 93 318 81 87
acocat@arrakis.es
www.treballadors.org/aco

Equip de redacció:

Albert Marín, Enric Mateu,
Josep Pascual, Jordi Joan
Aymerich, Cèlia Santiago i
Àngela Rodríguez.

Impressió:

Papers 99, S.C.C.L.

Disseny i maquetació:

Juan Àngel Baños (Papers99, s.c.c.l.)

Plantar-se per donar fruit

COMITÈ PERMANENT

Plantar-nos. Quantes vegades ho devem haver fet en la nostra vida quotidiana? Ho podem haver fet per defensar algú o a nosaltres mateixos davant d'una injustícia. En una negociació al sindicat, al partit. O bé a la feina, a la comunitat de l'escala, a la família o, fins i tot, a l'Església i al propi moviment. De vegades és possible el pacte, però tot sovint, com a resposta a la nostra consciència (i mantenir la coherència entre el que pensem i fem), ens hem hagut de plantar.

Aquest darrer trimestre del curs ha estat marcat per la plantada massiva (tot un bosc!) dels indignats davant el panorama polític i econòmic que vivim aquí i al món. Recollint la indignació i el malestar de centenars de milers de persones, i els propis, el moviment 15 M ha tingut un impacte sense precedents en la nostra societat. Ha estat capaç de despertar la simpatia i suport, no de les majories silencioses, sinó de les majories silenciades; un silenci i una submissió que el mateix sistema promou.

I no és veritat que no hi hagi contingut en aquest moviment; només calia atansar-se a les places per copsar-ne el caràcter i el tarannà. Més que grans discursos, ha sobtat la manera de fer. I, tal com està la nostra societat, això ja és un tot. D'una banda, practicant el sentit col·lectiu o, més ben dit, comunitari, com cap altra organització. Al mateix temps, promovent l'horitzontalitat, que tan sovint es creua amb la verticalitat en què s'instal·la el poder. Han estat capaços de treure el malestar de les quatre parets, tot passant de la queixa constant a l'acció; i parlar-ne a les places, obertament i organitzadament. Sense excloure ningú, però deixant de banda les sigles que massa vegades s'interposen en el camí de la recerca de la justícia. Escoltant i oferint les propostes tenint en compte els altres. Posant nom i cognoms a les causes de l'estat de la nostra societat, del món. Aquesta acció col·lectiva ha fet d'altaveu d'allò que moltes persones acreditades com l'Arcadi Oliveres i milers de persones i molts col·lectius han/hem denunciat, fins i tot en els anys de suposada bonança econòmica.

Ara ni se'n parla. Però, sense anar més lluny, fa uns quants anys vam viure l'oposició frontal a fer el servei militar; a través dels objectors de consciència o a través dels insubmisos que, de totes totes, es plantaven perquè no encaixava en la seva consciència el fet d'anar a fer el soldat. I, ben pensat, hi ha d'altres reivindicacions o objeccions que suposen traspasar les lleis o normes injustes, com ara l'objecció fiscal.

A l'ACO hi ha persones implicades, de diferents maneres, en el moviment dels indignats. Potser és que, a més, hem estat capaços de copsar el seu caràcter eminentment profètic. Si és així, perfecte, perquè això ens prepara per entomar la prioritat del curs vinent: Lliures i profetes en una societat plural. Som-hi.

Com a creients, també estem cridats sempre a "plantar-nos davant Déu" per donar fruit. Oferir al Pare les nostres capacitats, els nostres compromisos i també les nostres petiteses i dificultats; i escoltar la seva Veu perquè ens animi a continuar el camí. Tindrem una oportunitat molt bona de fer-ho aprofitant els Exercicis Espirituals que ofereix l'ACO, del 22 al 27 d'agost, a Arbúcies. També us animem a participar-hi!

Acampades a les nostres places

(Jn 14, 26.30-31)

QUIM CERVERA (CONSILIARI)

Aquest fet que s'ha anat generalitzant en ciutats i pobles, ha aconseguit la simpatia de molta gent. Sembla que era esperat per molta gent. Han sabut connectar amb les inquietuds, anàlisis lúcides i pensament de molta gent que fa temps que veiem que els diners dominen el món, que la gran banca és la que mana i s'aprofita del poble, que el marge de maniobra dels Estats és inferior, i que molts polítics no ho acaben de reconèixer, i alguns corruptament s'aprofiten de la situació, sense servir el poble.

Això mateix em deia l'altre dia un intern de la presó que visito de tant en tant: que la banca ens domina, i que els centres penitenciaris són un negoci més que costa molt a l'erari públic, en benefici d'unes quantes empreses. Si la presó té la part disciplinària i la part de rehabilitació, aquesta està disminuïda i massa supeditada a l'altra. En la societat, la política, la cultura, la sanitat, l'educació, estan supeditades a l'economia, al manteniment dels poders, de la seguretat. Les persones són situades per sota dels interessos econòmics dels grans negocis del món. Així segueixen les guerres, la fam, la droga, el joc, la prostitució, els cotxes productors d'accidents, els beneficis de les farmacèutiques, és a dir, la destrucció de la gent, el poder d'aquest món.

¿Com no veure en la lucidesa, en les formes no violentes, en el respecte a les persones de totes edats (els infants, la gent gran...), als animals, a les plantes, al medi ambient, en el bon ambient que es respira, en la pau, en els debats, en la reflexió... d'aquestes acampades «la mà, la veu, el cor de Déu»? Com no veure-hi l'Esperit d'amor del Crist que hi bateja? D'un Crist que ens ha expressat amb la seva vida, accions, paraules i gestos, amb el seu pensament, sentiments, voluntat i desigs, la bondat d'un Déu que lluita contra el poder d'aquest món, que està a favor de la humanitat, i que es revela en tots els intents d'estar al costat dels que són víctimes de les grans injustícies.

Les acampades serviran perquè molts joves s'incorporin per primer o segon cop a una lluita que pot ser temporal o duradora per a ells. Els són un aprenentatge iniciàtic que no sabem vers on s'orientarà. Serviran perquè a molta gent madura i fins i tot ben gran, se'ls obrin de nou els ulls i se sentin escoltats pels joves i satisfets que la utopia continuï sent creïble, seguible i amb ganes de posar-hi canals de factibilitat. ¿Serviran perquè els partits d'esquerra es plantegin, a més de ser aparells electorals (institucionals amb forta disciplina com als centres penitenciaris), de des-

envolupar més la dimensió fonamental en ells, és a dir, la d'estar connectats amb el poble, captar el que viuen i pensen, i dinamitzar, mobilitzar, i conscienciar pedagògicament per contrarestar el pensament i sentiments dominants segregats pels mitjans de comunicació, esdevinguts empreses de publicitat al servei dels grans poders econòmics del món? ¿Serviran perquè els sindicats i altres moviments socials no defalleixin i encertin a aglutinar les capes obreres i populars i totes les que s'hi apuntin per contrarestar el racisme, el conservadorisme i el conformisme que van fent forat i canalitzin les intuïcions que volen fer front a la crisi? Esperem que els acampats i els seus simpatitzants ho possibilitem i no deixem perdre aquesta oportunitat. El camí és llarg. Jesús el va seguir, continuant els profetes, i nosaltres l'hem de continuar.

A Joan 14, 26 se'ns diu: «...el Defensor, l'Esperit Sant que el Pare enviarà en nom meu, us farà recordar tot el que us he dit i us ho farà entendre». La gent de les acampades ens recorden que l'Esperit està en nosaltres i ens ajuda a entendre el que ens passa i a seguir l'obra de Crist moguts pel mateix esperit d'amor.

I a Joan 14, 30-31 se'ns diu: «Ja no parlaré gaire més temps amb vosaltres, perquè arriba el príncep d'aquest món (els grans poders econòmics antihumanitaris). No és que ell tingui poder sobre mi, però així el món sabrà que jo estimo el Pare i que faig el que el Pare m'ha manat». Siguin el que siguin, vagin on vagin les acampades, ja ara els hem d'agrair que en tot el que han fet i viscut ens han fet present de nou l'energia d'amor que hi ha en el poble, en els joves i grans per canviar els lligams d'esclaus en rius de llibertat, sobre els quals el príncep d'aquest món no hi tingui poder.

Projecte Vote Europe

CÈLIA SANTIAGO

GRUP LLEFIÀ-ZONA BESÒS

Els dies 5 i 6 de maig, ens vam reunir els delegats dels moviments del MTCE a la seu de la KAW belga (masculina) per treballar en el projecte iniciat pels moviments alemany i belga. Aquest projecte es basa a intentar fer visible a la ciutadania en general i als militants cristians en particular, mitjançant un "parlament virtual", l'Estratègia Europa 2020 (objectius de la Unió Europea), ja que aquests objectius tenen unes conseqüències molt importants, tant a nivell local com regional.

En aquest parlament no només es poden realitzar votacions, sinó que tant o més important és poder expressar la nostra opinió mitjançant el debat (en una estrada virtual), per poder convèncer altres de la nostra pròpia posició, i/o contribuir-hi amb les nostres idees. Per a tot això n'hi ha prou de fer-se membre del parlament virtual.

La primera part del projecte es va iniciar mitjançant una subvenció obtinguda al voltant de les eleccions del 2009, que és quan es va crear el lloc web, més tard el 2010, la KAB d'Alemanya va buscar finançament, amb el qual s'ha pogut tirar endavant fins ara. El lloc web <http://www.vote-europe.net> vol ser una plataforma per aprofundir en el projecte de la justícia social, en què els ciutadans puguin participar i reflexionar sobre els temes de l'Estratègia Europa 2020.

Exemple del que es debat actualment:

Pregunta: "¿S'ha de garantir a totes les persones a la UE un ingrés per sobre del llindar de pobresa?"

Text del qual es parteix:

Relació amb Europa 2020: Un objectiu central de la "Estratègia Europa 2020": reducció del nombre d'europesos que viuen per sota del llindar de pobresa en un 25 per cent, de manera que s'alliberaria de la pobresa a 20 milions de persones.

Informe:

En el conjunt de la UE, segons Eurostat, l'Oficina d'Estadístiques de la UE, el 17% de la població està afectada per la pobresa, cosa que fa un total de 85 milions d'europesos. Es considera llindar de pobresa a la UE quan l'ingrés equival a menys del 60% del valor mitjà de totes les persones d'un país (mitjana de la renda equivalent neta ponderada amb relació a les seves necessitats).

A favor:

Necessitem condicions de vida dignes i que garanteixin l'existència de totes les persones. Cap renda, del tipus que sigui, s'ha de situar per sota del llindar de pobresa. A Europa hem d'establir "línies de mínims per baix".

En contra:

Cada persona és arquitecte de la seva pròpia fortuna. La UE només pot donar suport a la integració en el mercat laboral d'acord amb la divisa "fomentar i exigir".

Revisió de Vida

GRUP POBLE-SEC 1-ZONA BAIX LLOBREGAT

12 I 26 D'ABRIL DE 2011

Fet

La coneixia perquè durant molt temps vam ser veïnes a la feina, jo a la botiga i ella al seu comerç de merceria i també perquè la seva nena i el meu fill anaven junts a l'escola.

Al barri era coneguda per la seva atenció a les persones, sobretot amb les iaies, i per la seva disposició a escoltar qui ho estava passant malament o tenia algun problema.

Mai es va manifestar creient en el sentit que nosaltres donem a una actitud que té en compte la presència de Déu i la fe en Jesús en la vida. Era, però, molt respectuosa amb la forma de pensar i de creure de les persones.

Quan va emmalaltir de càncer, va haver de deixar la botiga i a casa es va fer col·locar un llit d'hospital al menjador, per poder compartir amb els seus l'espai i el temps familiar. Quan la malaltia li va impedir valdre's per ella mateixa, demanava perdó per la feina que donava.

Quan anaves a visitar-la, escoltava amb molta atenció el que li deies i ella, més que queixar-se, si tenies algun problema t'animava. Això em va marcar molt, em comunicava molta pau.

Va acceptar la mort com una conseqüència natural de viure, amb pau i serenitat.

Al barri ha deixat una gran empremta, la gent la recorda, era molt estimada.

Veure

Quan es va fer la celebració laica del seu enterrament, una amiga seva va fer una pregària fent una ressenya de la bona llavor del seu fer: anava voluntària al Cotolengo, explicava als fills que la Bíblia eren uns contes molt bonics, era conseqüent amb el que pensava, casada pel civil, no a l'escola religiosa per als seus fills, això era una mostra de respecte vers els creients i coherent amb la seva forma de viure. La seva vida va ser per a mi un gran testimoni de bondat.

Nucli: Com hi ha persones que viuen els valors evangèlics sense manifestar-se creients, i creients, que no viuen els valors evangèlics.

Fets semblants

-A la família hi ha un gran respecte per la forma de pensar de cadascú, els meus néts actualment no tenen cap idea religiosa.

-El germà d'una companya de grup, després d'una llarga malaltia i prop de la mort, va viure el seu final com un acomiadament de tots els seus amb una pau i serenitat molt gran, va reconciliar-se amb parents i amics, i va explicar amb tendresa als seus néts el seu comiat. Inclús per l'estimació que tenia a la seva germana, que és una dona creient, tot i considerar-se agnòstic va demanar una celebració religiosa.

-Una persona a qui havien pronosticat dos mesos de vida, combat dia a dia la seva malaltia i així ja fa tres anys de lluita contra la mort.

-Avui he vist entrar a l'església un noi que ve molt poc i en adreçar-m'hi m'ha dit que davant la malaltia li fa bé pregar.

-Hem conegut persones de missa diària que en la seva vida són un antitestimoni. Persona molt religiosa que va fer la vida impossible a la família. Educació rígida i violenta que va allunyar molts de qualsevol creença.

-El catolicisme franquista va fer molt mal amb la intransigència davant de tot pensament que s'allunyés de les creences oficials del règim.

-Hi ha casos de persones, fins i tot místiques i amb fe, que mai volgueren ser considerades catòliques: Simone Weil, ETTY HILLESUM; i altres que des d'altres religions van saber veure la profunditat de l'Evangelí i convertir la seva vida sense renunciar a les seves arrels: Edith Stein, Guillem Roviroso, Carles de Foucauld...

-La religiositat de "cumplimiento" i de separació de les creences amb les actituds de la vida, ha estat el principi d'una religiositat superficial, quan no hipòcrita, en moltes persones.

Per què passa això

-En tota persona coexisteixen el bé i el mal; fer el bé o fer el mal no és patrimoni de ningú, tingui el pensament que tingui. Sentir-se responsable de les pròpies actituds dintre d'una coherència ètica no és exclusiu de ningú.

-L'Esperit de Déu arriba allà on no arriben les creences, és lliure i accessible a tothom de bona voluntat.

-En totes les ideologies i creences hi pot haver un nucli malaltís neuròtic que fomenti la intransigència, la crueltat, la morbositat de les accions.

-Viure la fe amb por ens fa mal a nosaltres i també als altres. El Déu de Jesús es un Déu d'amor i de pau.

-Les imposicions irracionals provoquen que els perjudicats n'abominin i cerquin altres sortides tant pel bé com pel mal.

Quines conseqüències comporta

-D'aquestes mancances, la nostra societat se'n ressent, i a tot arreu manquen valors que ens humanitzin.

-Potser aquells que ens envolten no reben prou testimoni de nosaltres, i cerquen respostes en altres llocs i en altres persones (parella, fills, pares, amics, companys/es).

-És molt dur acceptar la pròpia debilitat.

-La desunió dels germans que tenim una mateixa fe.

-La vida accelerada que es viu no ajuda a trobar moments per al recolliment i el retroba-

ment interior que ajudin a viure d'una manera diferent (pau, amor, servei, senzillesa...).

Jutjar

Lc 6, 43-49 : Cada arbre es coneix pels seus fruits. / No tant Senyor, Senyor, i feu el que jo us dic. / Mireu com edifiqueu, sobre quin terreny se sosté la vostra fe.

-L'he escollit pel fet que parlava de persones bones i dolentes, i em sonava molt més.

-Aquell que fa el bé i és conseqüent es manté ferm.

-L'arbre pot ser bo, però els fruits es poden malmetre, esdevenir dolents.

-En les famílies es mira que tots segueixin pel bon camí, però no podem exigir allò que nosaltres creiem que és el bé, hi ha maneres de fer el bé que potser no siguin les nostres.

-Els nostres fills tenen dret a ser ells i a fer el que ells creguin el millor.

-No sempre sabem discernir els arbres bons i els dolents, cal tenir paciència i deixar-los créixer. Les diferents etapes de la vida i les crisis personals ens fan veure la bondat o la maldat de les persones. Cal anar amb compte amb les aparences.

-Una persona bona, el que dóna, ens omple de pau i serenor.

-Ens cal mirar en tota persona allò que té de positiu.

-Donar gràcies pels bons amics és molt important; tant en els moments bons com en els dolents t'escolta, no et jutja, t'acompanya. Aquests amics són els bons arbres que donen els bons fruits.

-Com a persones que volem fer el bé, pensem que som limitats i que sovint ens costa mantenir-nos quan els fets s'allarguen i sembla no tenir sortida (acompanyament ancians amb demència, malalties llargues, sofriments continuats). Ens ajuda llavors algú que ens acompanyi a portar la creu.

Actuar

El Senyor a cadascú ens pot fer diverses crides, cadascú sap el que hi ha en el seu interior i sap on ha d'anar convertint la seva vida.

De res serviria la Revisió de Vida si no traslladéssim a la nostra vida allò que l'Evangelí ens ha fet veure, si no intentéssim canviar alguna cosa, per petita que sigui, de la nostra actitud.

Recordem allò de: «Per què em dieu "Senyor, Senyor", i no feu el que jo dic?»

Super-vivències quotidianes, de Maria Escalas

MERCÈ SOLÉ

GRUP POBLENOU III-ZONA BESÒS

És un llibre que acaba de sortir, en català i en castellà, publicat pel CPL (Emaús 93). Recull fragments del bloc de la Maria Escalas (www.mariaescalas.cat), militant de l'ACO de Mataró fins no fa gaire, a qui segur que molts coneixeu. Un bloc és una plana web, a Internet, que permet col·locar-hi de forma senzilla i en forma de diari diverses reflexions. Esdevé una bona manera de transmetre el nostre sentit de la vida: allò que ens passa personalment i col·lectivament, com ho interpretem, com ho vivim, com ho comuniquem. I podem permetre-hi l'accés a qui vulguem: de forma restringida als amics o, com fa la Maria, a tothom qui vulgui llegir-la.

Des del punt de vista de la fe, el bloc permet expressar coses complexes o coses que habitualment resulten difícils de comunicar a persones no gaire properes: com vius la fe, per què bateges els teus fills, com es poden lligar determinats anhels socials amb la fe en Jesucrist, com vius tu el mal del món. I permeten també compartir alegries i esperances, moments de bon humor. Si això es fa amb sinceritat i amb el mateix esperit que fem la revisió de vida, és un instrument molt valuós.

El bloc de la Maria aporta una gran frescor i vitalitat, perquè està molt ben escrit i fa de molt bon llegir. Segur que molta gent entendreà millor què vivim a l'ACO a partir de la seva lectura. No fa teories, no justifica determinades coses. Senzillament aplica això que fem a la revisió de vida: saber mirar i veure la realitat, buscant-hi el Déu vivent, procurar analitzar-la i reflexionar-hi amb l'evangeli i el cor a la mà. I a través dels dies es van veient compromisos i errades, impotències i alegries.

Trobada de Responsables

La dinamització dels nostres grups

ALBA MAENCH

RESPONSABLE DIÒCESI DE VIC

Durant el cap de setmana del 12 i 13 de març de 2011, vam celebrar la Trobada de Responsables. El lloc escollit va ser la Casa d'Espiritualitat Claret, al bell mig de la ciutat de Vic.

La pluja va fer acte de presència durant tot el cap de setmana. I tot just arribar-hi vam descobrir la importància d'un lloc de trobada ben comunicat, amb l'estació de tren a tocar i aparcament propi. I vam descobrir també una casa on es respirava aires d'acollida des del primer fins a l'últim moment.

Com el mateix degoteig de la pluja, va anar arribant tothom. Alegria, petons i abraçades de benvinguda. Una trobada d'ACO sempre és motiu de joia, de comunió.

La pregària inicial va anar a càrrec del grup de Vic, i va ser molt participativa. "L'esperit del Senyor vindrà a vosaltres, no tingueu por d'obrir de bat a bat, el vostre cor al seu amor". Va ser un bon preludi de la xerrada que ens tenia preparada la Conxi Yuste.

La Conxi Yuste és militant del grup d'ACO de Llefià, a Badalona. Treballa de psicòloga social. Li havíem demanat que ens orientés sobre com dinamitzar el nostre grup d'ACO.

Amb una ponència molt ben preparada, amb coneixement de causa, i amb serenitat a l'hora d'exposar-ho, a poc a poc va anar desgranant l'essència del grup. Ens va fer tenir presents les persones del nostre grup, els nostres punts forts i febles com a responsables. I a mesura que ho anàvem compartint entre tots, s'anava enriquint cada vegada més l'ambient.

La Conxi ens va fer prendre consciència de la gran diversitat dels grups, de saber en quin moment es troba cadascú, de la importància de la comunicació, l'empatia, l'assertivitat i sobretot el sentit de l'humor. També ens va donar eines per dinamitzar les reunions, per identificar els diferents rols que hi pot haver al grup, i en el fet que no ens comportem igual a tot arreu. En definitiva, eines per saber una mica més com acollir i acompanyar el camí que va fent el grup.

Per fer-ho encara més amè, ens ho va anar il·lustrant amb diferents històries, com ara "El caso de Lorenzo" i "El llop ferotge", entre altres. Tot aquest material, sapiguen que el podeu trobar al web de l'ACO i descarregar-lo. Us serà interessant donar-hi un cop d'ull.

<http://www.treballadors.org/aco/ca/formacio>

El diumenge al matí vam poder gaudir de la presència d'en Ramon Bufí. Ens va parlar de "Com Jesús dinamitzava el seu equip?". Va venir també molt ben preparat, i amb el seu sentit de l'humor, també ens va anar descobrint Jesús en relació amb el seu grup d'apòstols a partir de la lectura de l'evangeli de Lluc. Com era el seu grup, com l'intentava dinamitzar amb el testimoni de la seva vida, i com convivia amb els seus deixebles.

Ens va destacar com els donava confiança i responsabilitats, i que les confidències les feia al seu grup. En aquest sentit, la gran confiança de la resurrecció la va fer al seu grup. És la confiança més important que hi ha en tot l'Evangeli. "Vosaltres sou els meus testimonis".

Tant o més importants que les xerrades, és la convivència que es viu al llarg de tota la trobada. Compartir els àpats, els moments de pausa, les reflexions, les converses amb tranquil·litat. Com una pluja fina que va calant i ens enriqueix a tots.

Vam acabar amb l'eucaristia i amb el dinar del diumenge. Bé, això pensàvem. Perquè després de dinar, un claretià de la casa ens va ensenyar el temple i el museu dedicat al Pare Claret. Molt interessant. Genial per prendre consciència de la vida i obra de Sant Antoni Maria Claret.

I a mesura que anava dissipant la pluja i el cap de setmana, també nosaltres vam anar tornant a casa. Amb el regust de tot el que havíem compartit i amb ganes de posar en pràctica el que ens havien transmès la Conxi Yuste i el Ramon Bufí.

Zona Nou Barris. Radiografía

COMITÉ DE ZONA

Actualmente en Nou Barris hay siete grupos: Roquetes, Pla de Fornells, Esclat, Prosperitat, Pedraforca, Nou Barris 9 y Ora et labora (grupo en iniciación).

Las actividades de zona que hacemos son:

- La asamblea de inicio de curso.- En esta asamblea este año salieron dos comisiones: una, para preparar el retiro que hicimos en enero; y otra, que está preparando la asamblea de final de curso del próximo 19 de junio. Valoramos muy positivamente la creación de estas comisiones ya que descargan trabajo al Comité de Zona y además implican a la gente que lo prepara y a sus grupos a participar.

- La celebración de la Navidad.- Cada año la celebramos junto con los demás movimientos presentes en la Zona: el MIJAC y la JOC. Este encuentro también lo prepara una comisión formada por gente de los tres movimientos. Consideramos que es importante tener estos encuentros porque son un momento de hacernos presentes y de conocernos mutuamente.

- Este año en la zona hemos hecho un retiro el pasado 30 de enero. La valoración de la gente que ha participado y que lo ha preparado ha sido muy positiva y creemos importante implantarlo en la zona, ya que vemos que muchas veces nos faltan espacios de oración y de retiro, ya que el grupo no puede darlo todo.

- Asamblea de final de curso.

Estamos representados en las comisiones de Formación, con la Mª Cinta, en la de Iniciación, con la Liria, y en la de Economía, con la Mª José.

Vivimos un momento en que la gente participa mucho en las actividades de la zona, y valoramos muy positivamente la incorporación del grupo en iniciación que nos motiva y nos anima con su ilusión y con las ganas de hacer cosas.

Cuesta un poco más participar en los actos del movimiento. Los grupos van trabajando los materiales que ofrece el movimiento, conjuntamente con sus revisiones de vida.

Los consiliarios que están en la zona participan, los que pueden, en las actividades que hacemos, ya que de los siete grupos que somos, un grupo no tiene consiliario y en dos grupos los consiliarios forman parte de otras zonas.

Comité de zona

Hacemos una reunión al mes, en martes de 20,30 a 22 horas. El horario nos limita un poco a la hora de trabajar más a fondo, a veces cuesta hacer todo lo que nos proponemos.

Intentamos, antes de terminar la reunión, preparar el orden del día del siguiente comité.

En las reuniones vamos combinando las valoraciones de las actividades que hacemos, con las informaciones que tenemos que dar y revisar, nos proponemos trabajar algún aspecto más de fondo o de formación, este año tenemos pendiente hacer la revisión de vida que propone Formación.

Hemos conseguido, después de unos años más complicados de participación, que todos los grupos estén representados en el comité, la mayoría con responsables fijos, aunque hay grupos que lo hacen rotativo para poder participar.

Hemos consolidado el grupo de responsables y eso nos ayuda a la hora de preparar las reuniones y de las aportaciones que hacemos.

Constatamos que el hecho de repartir las tareas dentro y fuera del Comité nos ayuda a compartir y a vivir más entre todos la vida de la Zona y del Movimiento y también implica más nuestra participación en lo que estamos haciendo.

Tenemos dos asignaturas pendientes, que son encontrar Responsable y Consiliario de Zona.

Els fonamentalismes

Tarda de formació i reflexió

ACO ANOIA

Al'assemblea de principi de curs, ens vàrem proposar de fer alguna cosa amb els altres moviments d'Acció Catòlica de l'Anoia. Per això es va connectar amb la Fraternitat Cristiana de Persones amb Discapacitat Física (FRATER) i es va organitzar una tarda de formació i reflexió, que es va materialitzar el dissabte 2 d'abril als locals de la Frater. També s'hi va convidar la resta dels militants de l'ACO del bisbat de Vic i es va anar trucant a totes aquelles persones que havien estat en moviments d'Església (antics militants del MUEC, de l'HOAC, de la JOC) i simpatitzants de parròquia; tots plegats vàrem ser una trentena.

El tema que vàrem tractar va ser Fonamentalisme Religios i Econòmic i ens el va presentar mossèn Josep Escós, consiliari de l'ACO i molt conegut i estimat per tots els assistents.

Ens va dir que del fonamentalisme de què més es parla és del religiós, però que n'hi ha d'altres: l'econòmic, el polític, en la família, el del culte al cos, el de la terra...

El fonamentalisme és degut a una gran pressió de pensament i quan esdevé fanatisme porta a la destrucció intel·lectual. És com la renúncia a pensar.

Seguidament va entrar a parlar dels diferents fonamentalismes:

Fonamentalisme econòmic: Hi predomina el lucre; el diner com a primer de tot. Aquest fonamentalisme moltes vegades fa víctimes, milers de morts per causes econòmiques.

Fonamentalisme religiós: El principal són les cerimònies i no les persones, fer pregàries públiques, que es vegi. En ell l'estructura de l'Església es posa per damunt de l'Evangelí. També hi ha víctimes per les guerres a causa de la religió.

Fonamentalisme polític: S'arriba al poder o a tenir un càrrec i es perpetua creant una idolatria dels governants, que poden disposar de les persones com a súbdits (Mc 10,42-45). També hi ha víctimes en les guerres de poder.

Fonamentalisme en la família: Aquesta es posa per damunt de tot (noblesa), també el nepotisme, és a dir, donar càrrecs i favors als familiars i amics.

Fonamentalisme del cos: Cultivar el propi cos fins a un extrem fins a necessitar molts diners per aconseguir-ho, tant mirant la salut com la bellesa.

Fonamentalisme de la terra: Perill de pensar que som els millors, tant per part dels que defensen la terra com pels que la volen enfonsar. Vegi's els estralls que ha causat ETA.

Quan els fonamentalismes es barregen, per exemple el polític, l'econòmic i el religiós, encara s'agreuuen més les conseqüències.

En Josep Escós també comentava que manquen espais de risc, és a dir, espais que t'obliguin a dialogar, preguntar, respondre, que t'obliguin a donar raons, espais de confrontació. Les nostres societats no tenen capacitat de reacció, també ens trobem en una situació de desconeixement de les pròpies arrels, molts joves no han rebut cap formació humanística que els donaria defenses de pensament. No coneixen la Bíblia ni el que diu (els musulmans, en canvi, llegeixen l'Alcorà, encara que amb mirada fonamentalista). Quan perds les bases et tornes fonamentalista perquè cerques seguretat. En la nostra societat la religió hi és present però sense fonaments, no desapareixerà la religió però hi ha el risc que predomini el fonamentalisme. Ja es veu amb molts dels nous capellans.

En Josep ens va comentar que davant el risc del fonamentalisme, cal distingir entre religió i la fe en Jesucrist; el compromís dels creients passa per la mirada teològica, és a dir, per la mirada de Déu. La fe, l'esperança i l'amor passen transversalment per l'economia, per la religió, per la política, per la família i pel cos.

Hi ha unes actituds que ens donen defenses per esdevenir persones segons el voler de Déu.

L'agraïment que és la fe. Veus el que has rebut de Déu, dels altres, de la terra i te n'alegres. La persona agraïda no necessita ni el privilegi del diner, ni de ser el primer en tot i està oberta a les qualitats dels altres.

La compassió que és l'amor, és la descoberta del Crist en cada una de les persones que Déu et posa al davant, la persona compassiva no necessita el poder perquè el compassiu descobreix els altres més necessitats.

La llibertat que és l'esperança, és el reconeixement que a dintre teu hi ha l'Esperit de Déu i et dóna força per superar les adversitats; la persona lliure no s'aferra ni a la terra, ni a la família, ni al propi cos. La llibertat et dóna possibilitat de superar tota mena de dificultats. És la resurrecció.

Quan en Josep va acabar l'exposició és va obrir un torn de preguntes i aportacions que van ser molt variades i enriquidores. Com podeu veure, nosaltres tenim "espais de risc" que ens ajuden a no donar-ho tot per bo i a aprendre a dialogar i, sobretot, a escoltar els altres.

Setmana Santa en família

CARLES CANELA I MIREIA RIERA

GRUP POBLENOU TROPICAL-ZONA BESÒS

Som la Mireia i el Carles. Tenim tres fills, la Maria (6 anys), l'Ignasi (4) i el Ferran (18 mesos). Ja fa uns quants anys que venim a les trobades de Pasqua, i sempre hi hem vingut tota la família (fóssim els que fóssim en aquell moment).

Us enganyaríem si us diguéssim que el dia abans de marxar cap a Prades és tranquil i plàcid; entre maletes, bosses, roba curta, roba llarga, bolquers, jocs, llitet de viatge... és un no acabar mai. Sort, però, que ho vam provar la primera vegada, i vam veure que ens compensava de totes totes: arribar a un entorn fantàstic i celebrar la Setmana Santa (dintre de les nostres possibilitats).

Per nosaltres són importants aquests dies ja que durant l'any, per motius variats, ens perdem molts moments de la vida de Jesús. Aquí a Prades, a més de retrobar-nos amb alguna gent que anem veient d'any en any, també ens retrobem amb la mort i resurrecció de Jesús. Aquesta part de la vida pensem que és important que la Maria i l'Ignasi la comencin a conèixer. A través de les celebracions, que són amenes i participades, ells comencen a captar detalls, i llavors és quan en algun moment de la trobada et sorprèn l'Ignasi explicant al Biel (un altre amic de la trobada) que a Jesús el van matar uns romans, i que el van creuar a una creu.

Una de les coses que valorem positivament és la possibilitat de tenir moments per estar sols. En el dia a dia es fa molt difícil trobar-ne, i aquesta oportunitat la intentem aprofitar, ja sigui llegint, passejant o participant dels tallers (això últim acompanyats). I això ho podem fer gràcies als monitors que es queden els nens unes

bones estones als matins i a les tardes, i això ens permet viure moments de treball personal sols, i després moments compartits amb la família. Des d'aquí, volem agrair-los la feina que fan, i l'energia i el temps que hi dediquen.

El que encara no hem estat capaços de fer mai, perquè som una mica desorganitzats, és triar amb antelació els tallers. Generalment esperem a ser a Prades per triar-los (sempre anem a última hora); allà acabem de decidir qui dels dos fa els tallers, en part segons l'interès de cadascú, i en part també per les ganes que en puguem tenir. I a les celebracions, doncs ens organitzem com podem, perquè intentem compaginar la vivència personal amb les necessitats i energies dels nens (tot just aquest any la Maria ha aconseguit aguantar la Vetlla fins al final, amb gresca inclosa).

Una de les coses que més ens agrada d'aquestes trobades, és l'espai on les fem. Sabem que la casa de Prades és molt lluny, mal comunicada, i a sobre no té cobertura (on s'és vist avui en dia un lloc on gairebé enlloc pots trucar per mòbil!). Però per nosaltres té molts més avantatges: en primer lloc, ens obliga a sortir de Barcelona, i per tant ens permet desconnectar molt més de la rutina i del dia a dia; és una casa gran on els nens poden campar lliurement i fer el que més els agrada: la cabra muntesa; i a més, no tenir cobertura ens allibera d'aquest tic tan modern d'estar permanentment mirant el mòbil si tenim missatges, correus o el que sigui. I a tot això, a més s'hi afegeix un entorn molt bonic i desconegut, que els xerpes Josep Pascual i Pep Bou ens ajuden a descobrir d'any en any.

Potser una de les coses que ens agradaria que hi hagués, és un espai o un taller que poguéssim compartir amb els nens, com per exemple un espai de pregàries familiars, o de dinàmiques de pregària amb nens. Aquesta és una de les coses que ens agradaria fer a casa, i ens costa trobar maneres de com fer-ho, o fins i tot trobar moments per pensar aquestes maneres.

Al final de la Trobada estem contents perquè hem estat en un lloc bonic, amb la família i acompanyats per molts testimonis de la Resurrecció de Jesús. Tots ells ens carreguen les bateries i ens engresquen (si més no durant una temporadeta) a continuar treballant per un món millor.

Manifest 1 de Maig Pastoral Obrera de Catalunya

El Primer de Maig és una jornada reivindicativa en la qual commemorem la solidaritat dels obrers de Chicago de 1886 i les víctimes de la defensa dels drets laborals. Avui, veiem noves víctimes de la desigualtat, de l'explotació i de l'atur en el món del treball. Com a treballadores i treballadors cristians, volem manifestar públicament aquestes reflexions:

Mirant la realitat actual:

* Segons Càritas el 12% de les llars espanyoles se situen per sota del llindar de la pobresa. El 9,8% presenten diversos problemes d'integració social. El 7,2% (mig milió de llars) es troben en pobresa extrema i exclusió social. 1.350.000 llars no tenen cap tipus d'ingrés al nostre país. El 36% de les llars espanyoles té com a principal font d'ingressos una pensió.

* Amb els diners donats als bancs n'hi hauria per eradicar la fam al món durant 600 anys.

* L'Estatut del Treballador considera l'ocupació temporal com una excepció de la norma, no obstant, un terç de l'ocupació continua sent temporal.

* Encara que cada vegada hi ha més dones que treballen a canvi d'un salari, la seva part de responsabilitats familiars no sembla que hagi disminuït.

* Hem muntat un estil d'economia i de vida, en el qual hem abusat dels diners inexistents, tant a nivell institucional com personal i ens ha mancat el valor de l'hospitalitat i de la solidaritat.

* Vivim una dictadura del mercat. Els amos del món no concorren a les eleccions, perquè els qui manen de debò no són ni els governs ni les institucions.

Sentint la realitat actual a la llum de la fe:

Si algú que posseeix béns en aquest món veu el seu germà que passa necessitat i li tanca les entranyes, com pot habitar dintre d'ell l'amor de Déu? (1Jn 3, 17)

Davant la realitat actual, en l'estructura de la qual es troben profundament inserits tants conflictes, causats per l'home, i en la qual els mitjans tècnics –fruit del treball humà– juguen un paper primordial, cal recordar sobretot un principi ensenyat sempre per l'Església. És el principi de la prioritat del «treball» davant del «capital». (Laborem Exercens 12).

MOVIMENTS OBRERS CRISTIANS DE CATALUNYA I BALEARS:

ACO, GOAC, JOC, MIJAC, CAPELLANS OBRERS, RELIGIOSES EN BARRIS I DELEGACIONS DE PASTORAL OBRERA DE LES DIÒCESIS DE CATALUNYA.

Les majories empobrides a tot el món són una denúncia palpable contra la ideologia del neoliberalisme econòmic que fomenta la cobdícia i el lucre, i posterga irreverentment les persones.

Actuant amb esperança:

Volem recordar que el que som, és gràcies a molts homes i dones conscients de la seva dignitat obrera, que van aconseguir molts avenços en el terreny laboral, sindical, social i cultural...

Per tant ens comprometem a:

* Revisar en profunditat l'orientació de la nostra vida social, particularment **LA MANERA D'ENTENDRE L'ECONOMIA.**

* **DONAR PRIORITAT A LA PERSONA ENFRONT DEL MERCAT**, que no pot ser instrumentalitzada per les estructures socials, econòmiques i polítiques.

* Prioritzar **ELS DRETS DELS MÉS EMPOBRITS DINS EL MÓN OBRER.**

* Treballar per **LA CONCILIACIÓ DE LA VIDA LABORAL I FAMILIAR.**

* Treballar en la **POLÍTICA, ENTESA COM A PREOCUPACIÓ I SERVEI ALS ALTRES.**

* Discernir i donar suport a les diferents propostes i **MOBILITZACIONS SINDICALS I SOCIALS** per fer front a aquest canvi de model de societat que empobreix els més febles, trencant la comunió i la solidaritat.

* Articular una **PRESÈNCIA PÚBLICA DE LES NOSTRES PARRÒQUIES I MOVIMENTS** en la societat, on la pregària i l'acompanyament de les víctimes vagin unides a la denúncia de les causes que les generen.

* Desenvolupar un **TREBALL DE CONSCIENCIACIÓ** que trenqui el silenci, el descoratjament i la desconfiança que es viu i s'accepta com a "normalitat".

Acampades. Declaració ACO Lleida

Lleida, 27 de maig de 2011

Acció Catòlica Obrera de Lleida (ACO) donem el nostre suport a les mobilitzacions que des del 15 de maig s'estan produint a les places de diverses ciutats de Catalunya i de l'Estat i, en particular, a la que té lloc a la plaça Ricard Viñes de Lleida.

Ciudadans i ciutadanes desconeguts de totes les edats i condicions socials, creients o no, de diferents ideologies polítiques (o directament apolítics) han sortit al carrer a expressar la seva preocupació i el seu malestar sobre com estan funcionant les coses.

Volen participar en la societat i s'adonen que qui mana realment són els poders econòmics, que els polítics només es recorden dels votants cada quatre anys, i que n'hi ha una bona part de tacats per la corrupció que, tot i això, continuen exercint els seus càrrecs.

Volen gaudir dels drets democràtics que van conquerir les generacions anteriors però veuen que actualment es qüestionen i que els mecanismes que es van anar construint ja no responen a la voluntat de democràcia participativa a què aspiren.

Volen viure dignament però troben barrat l'accés a la feina i a l'habitatge a causa d'una especulació salvatge que va fer créixer l'economia, però d'aquest creixement només se'n van beneficiar uns pocs. Ara, a més a més, els excessos s'han de pagar en forma de retallades socials.

A les places es viu un ambient d'autogestió, de germanor, de compartir. Tothom hi és benvingut,

tothom és escoltat, tots poden aportar segons les seves ganes i les seves capacitats.

De bon començament s'ha treballat per excloure els possibles aldarulls i es vetlla per tal de mantenir l'ordre i la neteja. En aquest sentit, el moviment alternatiu ha fet un gran pas tot desempallegant-se de la violència que, exercida per uns pocs, era el gran llast que arrossegava i l'excusa per a no escoltar les seves propostes.

El que és més sorprenent de tot plegat és el cas gairebé nul que n'està fent la classe política. Les darreres eleccions locals han tingut (sobretot a Lleida) la participació més baixa de la democràcia. Si els polítics s'atansessin a les places, podrien trobar les causes de la desafecció de la ciutadania. Estan sorpresos d'aquestes noves vies? O és que no els interessa obrir camins nous, perquè els vells els donen seguretats?

Les places s'han convertit en una nova àgora on la ciutadania es reuneix per a expressar-se. Atansem-nos-hi, participem-hi. Escoltem les propostes, per agosarades que siguin! Trobem tots plegats nous camins de participació!

PD: Lamentem els fets que s'han produït avui mateix (27 de maig) en què s'han desallotjat per la força les concentracions de Lleida i de Barcelona. És una llàstima que aquesta hagi estat l'única reacció del poder polític davant d'una ciutadania pacífica que volia fer sentir la seva veu.

Parlem amb...

Oriol Xirinachs, rector de la parròquia de Sant Jaume d'Almeda
(Cornellà de Llobregat)

“Hem aconseguit molt bé dir d'on venim, però no cap a on anem”

ÁNGELA RODRÍGUEZ (GRUP PUJÓS XII)

Oriol Xirinachs fa 11 anys que treballa com a rector de la parròquia de Sant Jaume d'Almeda, a Cornellà de Llobregat. Abans havia estat a les parròquies de Torre Baró i Vallbona. Aquest any, un dels principals reptes que s'ha plantejat ha estat la celebració del 50è aniversari de la

parròquia, que està vivint aquests dies el seu moment culminant. Entre altres activitats, ja s'han realitzat dues xerrades sobre els anys que la parròquia ha estat al servei del barri d'Almeda, una exposició i un dinar de germanor. Ara només falta el punt final de la celebració d'aquest 50è aniversari, amb una Eucaristia solemne el proper 24 de juliol.

Quant de temps heu necessitat per a tots els preparatius del 50è aniversari?

Ja fa un any es va formar una comissió formada per gent de la comunitat de la parròquia per tirar-ho tot endavant, unes sis persones.

Un dels actes del programa de celebració del 50è aniversari ha estat la confecció d'un mural sobre la història de la parròquia lligada a la història del barri d'Almeda, que encara es pot veure.

S'ha pogut fer gràcies a fotos antigues que ens han cedit temporalment molts veïns i veïnes del barri, a més a més de documents històrics que hi havia a la parròquia i que hem heretat.

La història d'Almeda ha viscut alguns episodis difícils, que precisament es poden veure en aquest mural fotogràfic...

Sí, els més greus van ser dues inundacions molt fortes que es van produir perquè es va des-

bordar el riu. En els orígens del barri, els carrers no estaven asfaltats, sinó que tot eren camps i solaris, i els veïns més d'un cop van haver de posar mans a l'obra per retirar el fang. També va marcar el barri el fet que l'antiga parròquia, que era a l'altre extrem del barri, fos víctima de l'aluminosi a la dècada dels 90 i se n'hagués de construir una de nova, un fet que va jugar un paper aglutinador i reivindicatiu molt important.

Hi ha algun moment especial que destacades de tots els actes de preparació del 50è aniversari?

Potser l'inici, marcat per la votació popular que vam organitzar per triar el logotip de la celebració, un sant Jaume Pelegrí. Vam buscar alguns sant Jaume per Internet, però n'hi havia de molt clàssics i fins i tot foscos, i en algun cas feia una cara de malcarat el pobre sant Jaume! Vam fer una votació popular per implicar la gent en la tria del logotip i vam votar entre tres imatges. Finalment, va ser escollit per majoria un sant Jaume Pelegrí obra de la Pilarín Bayés, que és el que es pot veure als cartells del 50è aniversari.

Dins els actes de celebració, l'Ajuntament de Cornellà va decidir dedicar una plaça a Oleguer Bellavista, la que hi ha davant de la parròquia. Quin va ser el seu paper en aquesta història?

El cert és que l'Ajuntament ja tenia previst feia temps posar el nom d'Oleguer Bellavista a aquesta plaça, però es va anar endarrerint i al final ens vam posar tots d'acord per integrar-lo en els actes del 50è aniversari de la parròquia. L'Oleguer Bellavista va ser el primer rector de Sant Jaume, i ho va ser uns 10 anys i, segons expliquen els testimonis de l'època, va obrir les portes de l'església perquè treballadors, veïns i organitzacions clandestines als anys 60 poguessin exercir el seu dret de reunió. De fet, a l'església d'Almeda es van fer les reunions que van permetre fundar les Comissions Obreres del Baix Llobregat.

Tot i la seva importància, la seva figura no ha estat gaire coneguda fins ara per part d'un col·lectiu bastant nombrós...

Això s'explica en part perquè s'ha produït una gran ruptura generacional i cultural al barri. Hi ha un grup potser minoritari de gent que són els històrics de sempre que sí que recorden el seu llegat, però quan l'Oleguer Bellavista va morir als 77 anys el 2005 i es va fer la missa en record seu, gairebé no hi va venir ningú. Ell va aglutinar i conscienciar, però la gent d'ara no el coneix. Per això, a cadascun dels actes que hem fet, hem recordat amb testimonis tot el que va contribuir a la vida del barri, de la parròquia i del moviment obrer.

S'han organitzat també conferències, com la del periodista Manuel Campo Vidal, originari del barri d'Almeda, o la del capellà Toni Casas, ambdues per explicar el paper de la parròquia al servei del barri.

Les dues van ser molt interessants, i les dues van tenir uns participants d'un perfil diferent. A la primera, sobretot van venir els més històrics del barri, i a la segona gent més vinculada a la JOC i l'ACO. Vam pensar des de dues dimensions a l'hora de fer història: la més social i la més eclesial. Vam venir a escoltar el Manuel Campo Vidal per ser qui és i perquè va viure en primera persona la història del barri als seus inicis; va ser molt testimonial, però també molt planera i senzilla perquè es trobava entre veïns. A la de Toni Casas hi va assistir més gent vinculada a l'església com a església.

I després, fa poques setmanes, hi ha hagut el gran dinar de germanor i el retrobament amb molta gent originària i històrica del barri d'Almeda, però que potser ja fa temps que no hi és.

Hi va haver una mica de tot. Ens vam reunir un centenar de persones: una vintena d'ACO amb els nens, més dues o tres famílies molt vinculades a la parròquia i al barri que van portar els fills, pares, etc. No preveïem multituds, però va ser un moment de retrobada molt emotiu, tot i que vam mirar més endarrere que cap endavant, vull dir que hi va predominar la visió més nostàlgica amb els testimonis que allà es van llegir.

Potser hauria d'haver estat més a l'inrevés?

No es tracta tant d'això, però amb els actes de celebració d'aquest 50è aniversari de la parròquia, hem aconseguit molt bé dir d'on venim, però no cap a on anem. Les parròquies en general estem de baixa. La gent més habitual de missa no ha participat tant en aquests actes i, en canvi, d'altres que no acostumen a venir a missa, sí que hi han participat.

Potser hi ha un públic diferent per a cada ocasió...

Hi ha molta gent que sent la parròquia com a seva, tot i que ara no hi apareixen gaire. N'hi ha d'altres que podríem definir més com a usuaris, que vénen a missa aquí perquè viuen al barri. Els que van viure aquells temps dels anys 60 i 70, potser ja no viuen aquí però senten que Sant Jaume és la seva parròquia. Estic pensant a fer com una mena d'enquesta sobre la tipologia de la gent que ve a la parròquia. Hi ha una minoria de nous usuaris o "clients" que també senten la parròquia com a seva, encara que només vinguin a missa. M'agradaria saber quins són els perfils i què busca cadascú a la parròquia, si viuen alguna relació amb altres grups de la parròquia... Potser veient el que fan els altres, hi ha gent que s'anima a participar més de la vida de Sant Jaume.

No hem d'oblidar que encara està pendent l'acte final de les celebracions d'aquest 50è aniversari de la parròquia: una Eucaristia solemne presidida pel bisbe auxiliar de Barcelona, Sebastià Taltavull, el diumenge 24 de juliol a les 12 hores...

Serà l'últim acte, però és l'acte principal de tota la celebració. És una mica imprevisible com anirà: suposo que hi assistiran els habituals, més gent d'altres parròquies de Cornellà, com és habitual quan se celebra el sant d'una altra parròquia del municipi. Tenim la previsió que serà una eucaristia més participada, ja que faran ofrenes els grups de parròquia i grups que no seran pròpiament confessionals però amb els que tenim bon rotllo. També hi haurà ofrenes del casal d'avis, dels pisos tutelats, i hi participarà l'associació de veïns. Hi ha un vincle maco amb la parròquia, i crec que serà una celebració de tots.

El barri d'Almeda ha canviat molt en els últims anys, oi?

El cert és que s'ha aburgestat una mica. Ja no hi ha tanta vida al barri ni a la parròquia com abans, però tampoc no es tracta de tornar a aquells temps. El casal d'avis i l'associació de veïns mouen ara molta vida i ens hem d'alegrar per això, però també la parròquia ha de trobar el seu paper sense ficar-se en el terreny dels altres. Els últims anys s'ha construït molt al barri i molta gent ja no es coneix, s'ha tornat més individualista. Abans tothom es coneixia perquè estava ficat a la parròquia o als moviments veïnals. És el mateix que ha passat a d'altres barris de Barcelona com Torre Baró o Vallbona arran dels canvis urbanístics. Però la història no s'acaba aquí.

Una empleada de hogar

FRANCIS PACHECO
GRUP ROQUETES-ZONA NOU BARRIS

En mi caso, explicar un día es casi no decir nada, los días nunca son iguales, están llenos de imprevistos, de sorpresas, que siempre son para tener más trabajo, más tensión al tener que acoplarte a situaciones diversas, muchas incompatibles, pero que se han de hacer compatibles por estar relacionadas con personas, niños, ancianos.

Primero de todo quiero decir que si los días nunca son iguales aún lo son menos las etapas. He trabajado 46 años de empleada de hogar (criada, sirvienta, miñona, muchacha...), nombre surgido de las jóvenes que llegaron a la JOC y fueron un colectivo importante dentro del movimiento, y que parecía menos despectivo que los demás, esta denominación nos parecía que dignificaba nuestro trabajo, con los años creo que el nombre es lo de menos; en el régimen de la Seguridad Social somos Servicio Doméstico, un régimen tan injusto y discriminatorio como todo lo referente a este trabajo (todo menos tocar el bolsillo de los patrones).

En un día llamado normal, como siempre me levanto sobre la 5,30, salgo de casa a las 6,15 para llegar al trabajo a las 7; he de salir con tiempo porque tengo que hacer uso de dos transportes, metro y autobús.

Trabajo con un matrimonio joven que tienen tres niños de 8, 5 y 2 años. Cuando llego ayudo a la madre en los desayunos, bocadillos y aseo matinal de los mayores; si ella no puede, acompaño a los mayores al autocar que los lleva al colegio, luego me ocupo del pequeño, asearlo, vestirlo, darle el desayuno y llevarlo a la guardería. Cuando dejo al niño compro lo que necesito y en la casa empiezo a recoger todo el desorden que hay (la casa es un campo de batalla), recoger y limpiar zapatos para el día siguiente, poner lavadoras, tender y recoger la ropa, fregar suelos, hacer camas, en fin, dejar la casa con dignidad.

Terminado el trabajo de orden y limpieza, entro en la cocina, preparo cenas, bizcochos para el desayuno de los niños; al terminar de la cocina, comienzo a planchar (toneladas de ropa) y finalmente a plegar y a guardar toda la ropa.

Nunca sé cuándo será la hora de terminar, esto es lo que diríamos normal, pero son muchos los días que

los niños están enfermos y todo es lo mismo pero con el añadido de cuidar del niño, dietas, llevarlo al médico y todo lo que se derive de esta visita (radiografías, pruebas...), tomarle la temperatura, medicación, jugar con él, hay veces que son dos los enfermos y, claro está, todo se duplica.

Hay un día de la semana que es más extraño: voy a casa de mi antigua jefa que es la madre de la chica para la que trabajo. De esta casa me ocupo después de dejar todo arreglado y a los niños en el colegio; me encargo de la ropa, compra, comidas de la semana –tiene los nietos a comer–, es un día muy pesado al tener que hacer las dos casas. A pesar del trabajo, esta casa es muy sencilla y el trabajo agradable, el matrimonio afable y los niños cariñosos.

El trabajo fuerte, difícil y complicado quedó en la casa donde cuidé a la chica que hoy es mi jefa; eran seis personas, el matrimonio y cuatro hijos, muchos invitados, mesas con manteles de hilo, bandejas y cubiertos de plata; casa grande y complicada, pero entonces era joven y tenía toda la ilusión del mundo.

Actualmente, estoy ya para cumplir los 65 años y con una salud muy deteriorada, veo que la vida laboral toca a su fin, estoy contenta, he trabajado mucho pero no he dejado mi trabajo, que hoy llaman voluntariado, trabajé en la JOC, en el movimiento obrero clandestino y trabajé y trabajo en mi barrio, con niños, mujeres, ancianos, en la asociación de vecinos, en la parroquia... y casa abierta para todo el que lo necesita.

El trabajo de ganarme la vida, escogido buscando el último lugar como Carlos de Foucauld, duro y difícil, no me ha impedido tener fuera de él, una vida plena de compromisos, de luchas y amistades, que hoy me hace decir "Gracias, Señor, por todo lo que me has permitido dar y recibir".

Hem pres la paraula

FIDEL MEMBRIVE

GRUP GRANOLLERS-ZONA VALLÈS ORIENTAL

Una mica d'història

Des de finals d'agost de 2009, un grupet de persones de les Franqueses del Vallès, preocupats per la pèssima gestió de l'Ajuntament s'ha anat trobant per enraonar sobre temes que afecten la població del municipi amb la intenció d'iniciar un procés participatiu d'acció ciutadana.

Divuit mesos després, una cinquantena de persones de diferents edats, procedents dels cinc nuclis del municipi ens autoconvocàvem en assemblea amb la intenció de presentar una candidatura innovadora i gestada des de la voluntat i el suport ciutadà.

Aquesta candidatura es diu les Franqueses Imagina (LFI) i ha obtingut dos dels disset regidors del nostre Ajuntament a les darreres eleccions.

Aquest article –publicat al full 16 de l'Església de Sant Francesc d'Assís de Bellavista– és per compartir amb vosaltres l'experiència que hem viscut aquests darrers mesos amb persones dels diferents pobles que componen el municipi de les Franqueses.

Assegut a la rotllana de l'assemblea, em vaig veure com perdut i amb una sensació de temor o incertesa, atès que la majoria de la gent m'era desconeguda. El cor em batejava molt fort quan em disposava a parlar. «Trobaré les paraules adequades? Quina impressió els causaré? Fins a quin punt m'hi puc comprometre?» Penso que a la resta de persones presents els passava una cosa semblant. Però, a poc a poc, cadascú ha anat prenent la paraula i, a la seva manera, s'ha anat definint. Jo també. A l'assemblea hi ha gent de diferents edats i condicions. No obstant, hi ha moltes coses que ens uneixen, entre elles, la indignació davant la situació política del nostre Ajuntament. I de la paraula hem passat a l'acció: si volem canviar allò que no ens agrada, hem de fer alguna cosa. Tot parlant i discutint, amb respecte, ens hem anat coneixent una mica més i hem anat construint un projecte comú.

Quin sentit pot tenir per a un cristià implicar-se en un projecte polític?

Per explicar-ho, citaré una frase de Teilhard de Chardin al seu llibre *El medi diví*: «Tot esforç humà per millorar el món té el seu sentit en l'encarnació del Verb.» Per tant, els cristians estem cridats a encarnar-nos en la realitat de cada dia i treballar per millorar-la.

I un altre text, aquest de l'Antic Testament, en què el Senyor parla a Moisès des de l'esbarzer que no es consum: «He vist l'opressió del meu poble a Egipte i he sentit com clama per culpa dels seus explotadors. [...] Ara, doncs, jo t'envio al faraó; vés-hi i fes sortir d'Egipte els israelites, el meu poble.» (Ex 3, 7-10) És una opressió que prové de la injustícia i de l'abús de poder d'uns quants, la «tirania de les finances», que diria González Faus.

Nosaltres també estem veient, i vivint, l'aflicció del nostre poble. Aquesta visió, que no es dona tan sols en l'àmbit municipal, sinó de tot el món, per a

molta gent ha estat una crida, primer a queixar-se, després a manifestar-se, a plantar-se i a proposar solucions.

Què he après? En primer lloc, participar del debat obert, expressar l'opinió i contrastar-la amb la dels altres, fer-nos càrrec de la posició de l'altre, exercir la capacitat d'acceptar una decisió encara que no coincideixi amb la pròpia posició..., tot això, ens ha educat i ens ha fet créixer.

En segon lloc, he vist com, a través de la paraula i l'acció, moltes persones han recobrat la il·lusió de fer un treball col·lectiu al servei dels altres. S'han sentit revitalitzats. Des de la fe puc dir que aquestes persones han estat tocades i estimades per Déu. Déu continua d'aquesta manera la creació a través dels qui es deixen portar, potser sense saber-ho, per l'Esperit de Jesús. Ell busca a la seva manera col·laboradors i col·laboradores en la construcció del seu Regne. Ha estat una experiència revitalitzadora, una experiència de resurrecció.

Tres reflexions per acabar:

1. La "revitalització" i l'alegria que majoritàriament hem experimentat no hauria estat la mateixa si haguéssim organitzat un viatge, o creat un equip de futbol per gaudir-ne nosaltres sols. La gràcia està en l'objectiu de fer alguna cosa pels altres. En això trobo el sentit evangèlic del gest de Jesús de rentar els peus el darrer sopar: «Si, doncs, jo, que sóc el Mestre i el Senyor, us he rentat els peus, també vosaltres us els heu de rentar els uns als altres.» (Jn 13,14)

2. Unes paraules d'Emmanuel Mounier són molt apropiades en aquest moment: «La nostra acció no està essencialment orientada a l'èxit, sinó al testimoni. [...] Tot i que estiguéssim segurs del fracàs, ens posàriem en marxa de tota manera, perquè el silenci s'ha convertit en intolerable.»

3. Les persones que com a cristians participem en aquest projecte, d'alguna manera esdevenim testimonis d'una Església renovada que, com Jesucrist, es posa al costat dels més pobres i els desvalguts.

Jo i molta més gent hem pres la paraula. Ara et toca a tu.

Sobre la recent campanya electoral, en clau local

MERCÈ SOLÉ

GRUP POBLENOU 3-ZONA BESÒS

Potser ja està dit tot i no val la pena afegir-hi grans coses més. Però a mi la campanya i els resultats electorals encara em fan rumiar, més enllà de comentar que quina pena que l'abstenció a la ciutat on visc, Viladecans, sigui tan gran i que el més lamentable de tot és que el racisme hagi obtingut un escó, i amb ell recursos econòmics i un altaveu segur a cada ple municipal.

1. La participació ciutadana no és gaire valorada

M'ho ha fet pensar el resultat obtingut per ERC. Segur que han tingut les seves batalletes internes, a més a més de la desfeta general. Però és innegable que molta gent que anava a les seves llistes és gent activa a la ciutat, prou coneguda, que treballa molt desinteressadament a moltes entitats. El mateix es pot dir d'altres partits (penso en CiU, per exemple, que no ha aconseguit incrementar vots, gràcies a la política del nou govern de la Generalitat), però de qui segur que no es pot dir és del PP, que ha obtingut un increment notable de vots. I no deu haver estat precisament per la seva rellevant actuació a Viladecans o per la implicació dels seus candidats en la marxa de la ciutat, sinó per la baixada del PSOE i una curiosa millor valoració de Rajoy i els seus corruptes seguidors.

La baixa implicació dels ciutadans, no només en els partits sinó en entitats de tota mena, rebaixa allò que encara podria ser patrimoni de ciutats petites i mitjanes: el coneixement i valoració dels candidats (no només dels caps de llista) per allò que són i que fan, a part de les sigles de la candidatura en què es presenten. Al marge que els partits haurien de millorar en moltes coses, al marge que les llistes obertes segurament serien una cosa molt bona, cal desvetllar l'interès per la vida ciutadana, cosa que va a la contra del creixent individualisme i del poder dels grans mitjans de comunicació. Unes llistes obertes sense aquest requisit no serien garantia de res, perquè continuarien estan en mans de qui tingués diners per fer-se veure més.

2. El racisme guanya adeptes

Ben poca gent que ha votat PxC a Viladecans deu reconèixer-ho públicament, perquè està mal vist. Però molta gent deu fer-se seu un eslògan que desgraciadament ha estat ben trobat: primer els de casa.

És molt difícil, i més en temps de crisi, lluitar contra els prejudicis racistes. Pocs prejudicis es presenten en format directament Goebbels. Algun sí, però. A la Fira de Sant Isidre, aquest partit repartia fulletons afirmant que el prototip d'un violador és un marroquí de 19 anys. Deia que la majoria de missatges racistes són més encoberts. Passen per acudits o referències teòricament inofensives, però que van calant endins. Són referències que costa molt eradicar i que a més mai no estan demostrades amb dades. Sempre hi ha un familiar que segur que ho sap: i sap que la major part dels ajuts socials va als immigrants, que no paguen impostos (!), que legalment tenen no sé quins privilegis... Em consta, perquè jo mateixa en uns mesos que vaig treballar a l'Ajuntament en aquest tema vaig intentar aportar dades que ho desmentissin, que molta gent, malgrat l'evidència, continua creient allò que vol creure. Ara l'Ajuntament de Barcelona ha posat en marxa una web contra el tema: www.bcnantirumors.cat, i la Generalitat també impulsa accions per combatre aquesta falsa rumorologia. Però cal fer moltíssima pedagogia. I no deixar-se portar per cap comentari poca-solta que desvetlli aquesta mena de complicitat racista. Perquè això alimenta el monstre.

3. Els nous mitjans

Aquesta ha estat probablement la campanya en què més s'ha treballat el facebook i el twitter, com a elements ja de fàcil accés per a tothom. Només, com a usuària de tres comptes del Facebook, vull dir que alguns candidats que en principi em desvetllaven simpatia han acabat convertint-se en una cosa insuportable per l'abús del tema. Rebre tres missatges al dia d'algun candidat cantant els seus propis goigs, i amb una colla d'acòlits que van repetint: m'agrada, és el millor, fatiga més que els anuncis a la tele. No m'estranyaria que en algun cas hagués tingut efectes contraproductius.

En fi, la millora de la democràcia no passa per miracles de la regeneració dels altres (dels partits o de qui sigui), passa per un increment de la nostra participació ciutadana. I ja hem vist que la corrupció i el racisme donen vots. Doncs jo prefereixo continuar treballant amb els perdedors. Per la salut i ètica col·lectives.

25 anys del Col·lectiu de Dones en l'Església a Catalunya

ERNESTINA RÓDENAS

GRUP POBLENOU II-ZONA BESÒS

Aquesta primavera del 2011 el Col·lectiu de Dones en l'Església (CDE) celebra els 25 anys de la seva trajectòria com a associació feminista catòlica, inscrita en el registre civil com a grup independent. Va néixer d'unes jornades anuals de reflexió de cristians convocats pel Fòrum Home i Evangeli, que després passaria a dir-se Fòrum Vida i Evangeli per ser conseqüent amb les reflexions que es generaven dins el Fòrum per l'incipient grup de dones organitzades ja com a CDE.

Entre les promotores d'aquest col·lectiu recordem que hi havia la M. Teresa Josa, militant d'ACO molt inquieta i lluitadora pels drets de les dones, també dins l'Església.

Els criteris fundacionals de la nova associació eren ja des de l'inici agosarats i molt crítics envers una Església patriarcal i, per tant, excloent. Les dones no podem encara accedir a llocs de responsabilitat que no estiguin tutelats per la jerarquia i es nega categòricament l'accés als ministeris ordenats pel fet de ser dones, amb pena d'excomunió canònica a qui exerceixi el sacerdoci.

La tasca continua sent agosarada i ja han passat 25 anys, i el CDE ha anat fent xarxa amb grups de dones que ens precedien en aquest camí de buscar la igualtat; la paritat, en diem ara com a lema.

Durant aquests anys ens hem format. Moltes dones han estudiat teologia i han rescatat per a la història i per a l'Església dones que han tingut nom, ja des de l'Antic Testament i els Evangelis, i han estat creadores de vida dins el poble de Déu, receptors de l'Esperit, seguidores de Jesús i divulgadores de la Bona Nova.

La feina de reivindicació que ha fet el CDE en aquests 25 anys i de denúncia de la desigualtat existent per raó de sexe dins l'Església ha estat contínua a través d'accions i manifestos, fets públics en tot tipus de mitjans de comunicació i, quan ha calgut, sortint al carrer sent la veu de les dones que no tenen veu.

«Sabíem, però, que la tasca no era gens fàcil. Érem conscients d'un poder eclesial dogmàtic, fort i segur, però la fe mou muntanyes i l'esperança en un demà més just i alliberador per a tothom ens empenyia a treballar, amb totes les nostres forces, per aconseguir aquest ideal, encara que no fóssim nosaltres les que recollíssim els fruits esperats. Creïem amb fermesa, i ho continuem creient, que un dia les dones podran enriquir la comunitat eclesial assumint tots els serveis en paritat amb els homes. [...] El nostre objectiu general era clar: aconseguir la paritat en drets i deures entre homes i dones en l'Església catòlica. Però, conscients de les dificultats i del llarg termini que suposava arribar a l'objectiu proposat, vam voler començar a treballar en la conscienciació de les dones creients per tal que anessin qüestionant

la seva situació marginal dins l'Església, avansessin en la seva autoestima i reclamessin el lloc que correspon a la seva dignitat de filles de Déu.» (Magda Tomàs, pàg. 29-31)

Durant aquests anys l'acció de fons ha estat: «Treballar perquè, encara que pugui semblar una utopia, la paritat dins l'Església catòlica es converteixi en realitat. Cal que ens adonem que estem vivint uns moments en què està apareixent molt treball de base, cosa que evidentment obre esperances. I cal també que el Col·lectiu sigui capaç de conjuminar tots aquells grups que s'avinguin a fer força per modificar aquelles estructures del catolicisme que produeixen un total desànim a moltes persones que ens considerem seguidores del Crist.» (M. Dolors Figueras, pàg. 21)

«Per nosaltres el motor que sosté les nostres activitats es basa principalment en la lectura de l'Evangeli i en la pràctica que endevinem que va mantenir Jesús amb les dones, que ens aporta la seguretat que no anem errades. Si no fos així, la majoria de nosaltres ja no seguiríem dins l'estructura eclesial, que estimem, però que evidentment no ens respecta com a col·lectiu humà.» (Sefa Amell, pàg. 18)

«El futur del nostre Col·lectiu? [...] Cada dia que fem conèixer a més grups de dones i homes la manera com Jesús ens estima, el fet que no fa diferència entre persones, ni per raó de sexe ni per raó de condició de vida, de salut, etc., estem fent futur. Quan aconseguim visualitzar i fer conèixer les dones que la nostra societat, i especialment l'Església, obvia, estem fent futur. Quan participem en el diàleg interreligiós, en què les diverses religions són expressions de la fe de les diferents societats que habiten el món, estem fent futur.» (Montserrat Biosca, pàg. 23)

Totes aquestes citacions són del llibre *Una història necessària*, publicat amb motiu dels 25 anys del CDE, que recull les experiències, el compromís i el pensament de moltes creients i feministes: teòlogues reconegudes dins l'àmbit cristià, com Elisabeth Schüssler Fiorenza o la nostra Teresa Forcades, sòcia també del Col·lectiu, totes elles dones referents per a moltes de nosaltres; dones que han perdut la por de fer reflexió teològica i han accedit a les facultats de teologia, encara que amb limitacions.

Acabo parlant del llibre perquè recull de forma generosa, però senzilla, el que ha estat, és i vol ser aquest grup de dones creients i feministes que, volent ser seguidores de Jesús, senten amb dolor l'exclusió d'una plena presència en l'Església, activa i responsable en totes les funcions de culte, docents, de servei, de ministeri..., sense la tutela dels homes, sinó en plena paritat.

El dia 8 de maig, la societat catalana va reconèixer la tasca del CDE, concedint-li la Creu de Sant Jordi.

Caminada i paella en record de l'Enric Grases

UNA COL·LA D'AMIGUES I AMICS DE L'ENRIC

El diumenge 8 de maig d'enguany ens vam aplegar prop de 90 persones, entre adults i infants, per fer una caminada i una paella en record del nostre amic Enric Grases que ara fa un any va morir.

La iniciativa es va anar coent de mica en mica i finalment va prendre la forma de dues activitats que tant agradaven de fer a l'Enric: caminar endinsat en la natura i cuinar polipaelles (paelles per a molta gent).

Després d'una aollida calorosa als locals de la Parròquia de Santa Clara a la Morera (Badalona), vam llegir un escrit del grup de l'ACO anomenat la Guarderia. L'escrit havia estat redactat feia un any i recordava com l'Enric conjuminava l'Evangeli i la Paella: cada persona pot esdevenir un ingredient diferent i necessari per, entre tots, donar gust al Regne de l'Abba.

La caminada transcorregué des de la Morera fins al monestir de Sant Jeroni de la Murtra, on un escamot s'havia avançat per enllestir els preparatius de la paella i muntar taules i cadires.

Quan els primers caminants entraven al monestir, la flaire de la paella que cuinaven el Yuyu, la Loli i en Ferran no deixava lloc a cap dubte: la paella sortiria al gust de l'Enric i al gust de tots.

La taula parada a l'aire lliure feia patxoca de veure i no cal dir que l'esperit que va regnar durant tot el dinar i la sobretaula va ser d'aquells que mereixen ser recordats, a l'estil del que van viure els caminants d'Emmaús.

Durant la sobretaula es va elaborar un mural on lliurament cadascú deixava constància d'algun aspecte que parlés de la presència encara viva de l'esperit de l'Enric entre nosaltres.

El to de tota la jornada va estar marcat per la senzillesa.

És cert, l'Enric va estar present en aquesta caminada i paellada, i esperem poder aplegar-nos força vegades més per recordar (=tornar a passar pel cor) tot allò que ens agermana i ens fa la vida més plena.

A reveure, Ferran

Companys i companyes,

El dia 6 de maig va morir el nostre company Ferran Hortigüela. Era un militant dels veterans de l'ACO del grup de Collblanc (Baix Llobregat). Fins que les forces el van deixar, sempre havia estat present a la zona, als estudis d'Evangelí, a les trobades de responsables, a les jornades de moviment i de zona. Darrerament, quan no hi podia anar a peu, agafava un taxi i així participava del moviment.

Militants com ell han estat un exemple per a tots nosaltres i ens han animat a continuar la ruta malgrat les dificultats.

Preguem per ell al Pare per tal que la seva llum l'il·lumini de joia i pau.

Al Ferran, a Fernando

En record d'en Ferran Hortigüela

Et recordarem. No te'n càpiga cap dubte (tot i que no crec que haguessis gosat mai ni demanar-nos-ho).

Et recordarem com l'home de Burgos que va arrelar en la nostra terra i se la va estimar. I parlà la nostra llengua com el primer: "Aviam...", deies, en els darrers temps, quan ja no parlaves... com qui encara espera un cop de sort en el camí d'aquesta malaltia duríssima.

Et recordarem. No te'n càpiga cap dubte (tot i que no crec que haguessis gosat mai ni demanar-nos-ho).

Et recordarem com l'home que sabia somriure als altres. I cantar: "Estic content", deies, en els darrers temps, quan ja no parlaves... com qui, en lloc de demanar i exigir, sap donar gràcies per la companyia rebuda.

Et recordarem. No te'n càpiga cap dubte (tot i que no crec que haguessis gosat mai ni demanar-nos-ho).

Et recordarem com l'home generós que sempre tenia un pensament per a TOTS NOSALTRES, sense excepció: "Com està...? I què fa...?", preguntaves. I quan et responíem (i no tot eren bones notícies),

ens deies: "Cal fer paciència..." o bé "Tranquil, tu... tranquil".

Et recordarem. No te'n càpiga cap dubte (tot i que no crec que haguessis gosat mai ni demanar-nos-ho).

Et recordarem com un home que va saber viure i va viure en pau i va morir en pau.

Et recordarem com un bon cristià, com un bon amic, com un bon veí, com un bon espòs, com un bon germà, com un bon avi, com un bon pare, com un bon home que eres.

Et recordarem. No te'n càpiga cap dubte (tot i que no crec que haguessis gosat mai ni demanar-nos-ho).

6 de maig de 2011

El movimiento 15M, reflexiones

JAUME RIBAS Y MANOLITA OLMO

ZONA BAIX LLOBREGAT

Reflexiones basadas en el libro de Stéphane Hessel, autor de 93 años convertido en la conciencia social de Francia con *iIndignaos!* El autor es un ciudadano, judío, nacido en Alemania y nacionalizado francés posteriormente, que ha vivido el horror de un campo de concentración y que publica este alegato de movilización destinado a la juventud, instándoles a abandonar la indiferencia en estos tiempos adversos. "En situaciones como la presente, no debe existir espacio para la resignación o la apatía" afirma.

Hessel recuerda los tiempos en que formó parte de la Resistencia, donde la indignación frente a los nazis les impulsó hacia la victoria y fue el motor de la reconstrucción posterior siguiendo la inspiración proporcionada por el Consejo de la Resistencia. Ahora Hessel, indignado por la decadencia actual, se pregunta cómo es posible que con las circunstancias del pasado, tras la II Guerra Mundial, se pudiera crear una sociedad relativamente justa a pesar de la precariedad, y hoy, con la abundancia actual, tengamos que tolerar cambios que reducen y echan por tierra el bienestar obtenido en tiempos mucho más adversos.

Hessel diagnostica también la situación actual: es a causa de la dictadura de los mercados. La ausencia de regulación de los sistemas de financiación ha convertido al mundo en un lugar muy injusto con el consentimiento de los políticos y con la omisión de cumplir con su obligación convirtiéndose en marionetas a voluntad de los mercados en vez de luchar por conseguir una sociedad basada en valores.

Actualmente en Europa existen 85 millones de parados y en España unos 5 millones. Los financieros, culpables indiscutibles de la crisis mundial, han salvado el bache y prosiguen sus vidas como siempre sin grandes pérdidas. En cambio, sus víctimas no han recuperado el trabajo ni el nivel de ingresos, con todo lo que comporta de sufrimiento. Los financieros apenas han soportado las consecuencias. Es decir, el dinero y sus dueños tienen más poder que los gobiernos. "El poder del dinero nunca había sido tan grande, insolente, egoísta con todos sus dividendos y sus altísimos sueldos". ¿Debemos resistirnos a que la carrera por el dinero domine nuestras vidas haciéndonos más infelices y creando tanto sufrimiento?

Los obreros mayores os decimos a los jóvenes: cuidado, hemos luchado por conseguir y guardar las mejoras conseguidas. Lo que tenéis ahora, os toca a vosotros defenderlo y mejorarlo. No permitáis que os lo arrebatén. Tienen medios y mucha codicia. Despertad del botellón. Despertad de los medios de comunicación que están en manos de los que se han apoderado de lo que es de todos. Despertad, estáis a tiempo, tenéis una dignidad. ¡INDIGNAOS!

Luchad para salvar los logros democráticos basados en valores éticos, de justicia y de libertad.

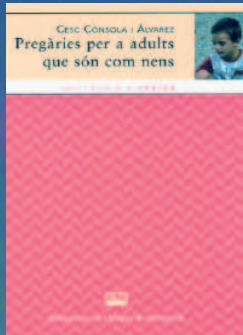
La insurrección pacífica y la indignación con el terrorismo del capital es la vía adecuada contra el totalitarismo actual. "Diguem no." No a una sociedad que saca derechos adquiridos, que recela de los inmigrantes, que reduce la jubilación, que hace contratos basura a los nuevos trabajadores, que rebaja el jornal de las mujeres, que recorta la seguridad social ¡BASTA!

No hay que bajar el salario a los funcionarios, ni las pensiones de las viudas. Lo peor que nos puede pasar es que delante de los recortes no seamos capaces de indignarnos y caigamos en la indiferencia. Se atreven a decirnos y a hacernos creer que el Estado ya no puede garantizar los costes de estas medidas ciudadanas. La sanidad, por ejemplo, despide a muchos trabajadores. Cerrar quirófanos, reducir mejoras... ¿con qué fin? Los que tengan dinero que vayan a la privada, los pobres que paguen las consecuencias de la crisis.

¿Cómo es capaz un gobierno que hace tres meses salió elegido, de desmontar la sanidad? ¿Tiene idea el Presidente de lo que supone sufrir una enfermedad? El enfermo que espera un trasplante nunca puede entenderlo. ¿Han visto cómo las personas mayores envejecen? No se puede aplicar el recorte a los que sufren enfermedades. Con esto no se puede hacer política. Hay que sacar de los que tienen, repartir la riqueza... Hay que ser valientes y hacerlo. ¿Cómo puede ser que actualmente no haya suficiente dinero para mantener y prolongar estas conquistas cuando la producción de riqueza ha aumentado considerablemente? Nunca había habido en esta sociedad tantos millonarios insolentes, egoístas. Se preocupan de los dividendos. La distancia entre los más pobres y los más ricos es cada vez mayor.

Hay que sentir indignación con todo esto que está sucediendo por dignidad y por solidaridad. Siempre ha sido una minoría activa la que se ha rebelado. La peor actitud es la indiferencia, decir "yo paso de todo que ya me las apaño". Si actuamos así, perdemos uno de los valores esenciales que forman al hombre en su dignidad. La indiferencia nos degrada, como seres humanos nos deshumaniza.

Es cierto que nos encontramos con una parte muy importante de hombres adormecidos, entretenidos, engañados, desilusionados..., con unos sindicatos poco reivindicativos, desunidos..., unos partidos buscando más el poder que el bien común. Pero hay también muchas minorías que apelamos a una insurrección pacífica contra el poder. Muestra de ello es el movimiento 15M. Hemos de estar presentes y hacer oír también nuestra voz.

Pregàries per a adults que són com nens

BARCELONA, PUBLICACIONS DE L'ABADIA DE MONTSERRAT, 2011
CESC CÒNSOLA I ÀLVAREZ

La persona que prega ha après a estimar-se. La seguretat li ve donada per la certesa d'una experiència que ell ha realitzat. Aquesta experiència fonamentarà la seva vida donant un sentit als esdeveniments i a la complexa realitat quotidiana. Preguar és sempre quelcom personal que no es basa en la por sinó en l'autoestima que neix d'una experiència amb Déu.

L'autor és militant de l'ACO de la zona Vallès Occidental.

Una història necessària

Col·lectiu de Dones en l'Església 25 anys (1986-2011)

SEFA AMELL, JOANA RIPOLLÈS I MAGDA TOMÀS (EDITORES)
Barcelona, Viena Edicions, 2011

Des de l'inici, el moviment feminista ha tingut mala premsa, ja que els seus postulats fan trontollar de soca-rel els fonaments del poder patriarcal que sosté, encara avui, els pilars bàsics de moltes societats i de la majoria de les religions. Malgrat això, no s'ha pogut evitar que el pensament feminista hagi anat penetrant de manera lenta, però persistent, en la nostra visió del món. La societat occidental ha fet canvis importants envers la valoració del femení, impulsada per l'esforç, la lluita i la gosadia de moltes dones que han fet seves les reivindicacions feministes per recuperar l'autoestima i que han reclamar el lloc que els pertoca, com a éssers humans, en tots els àmbits públics i privats. Les religions, però, continuen reticents a acceptar plenament les dones en tots els àmbits.

Però la història és imparable, i com que la meitat de les persones creients en l'Església catòlica són dones, aquestes, malgrat els condicionaments paralitzants que han sofert, han accedit als estudis teològics, han pouat en l'Evangelí, gràcies a una nova lectura de l'Escriptura, i han denunciat la manipulació i els errors interpretatius que una Església masculinitzada, patriarcal i sexista ha fet dels textos bíblics al llarg del temps.

El nou discurs de la teologia feminista és inclusiu, alliberador, de retorn als orígens; valora el lideratge femení en les esglésies domèstiques i recupera el nucli central de la fe enfront d'una normativa eclesial feta de prohibicions, culpes i desigualtats. Aquest discurs fresc i renovador, fet amb un llenguatge original, nou i paritari, obre camins d'esperança sobretot per a les dones que tenen «fam i set de justícia», com diu una de les benaurances, i que treballen amb coratge perquè un dia aquesta justícia esdevingui realitat també en l'Església catòlica.

